

Arrest

nr. 349 255 van 27 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Auguste Reyerslaan 106
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2026 per bode heeft ingediend om “de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid” te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 2013 als student in België. Op 6 april 2021 werd zijn legaal verblijf beëindigd (bijlage 33bis).

1.2. Verzoeker werd op 14 juli 2025 geïnterpelleerd door de politie te Halle wegens identiteitsusurpatie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 15 juli 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 29 juli 2025 (RvV 29 juli 2025, nr. 330 457). De gemachtigde van de minister nam toen tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen het inreisverbod werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 november 2025 (RvV 13 november 2025, nr. 335 907).

1.4. Verzoeker diende vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in dat zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 oktober 2025 als door de Raad op 20 november 2025 werd afgewezen (RvV 20 november 2025, nr. 336 354).

1.5. Verzoeker werd op 9 april 2026 vrijgesteld uit het gesloten centrum.

1.6. Verzoeker werd op 16 juni 2026 gehoord door de politie van Geraardsbergen in het kader van de identiteitsusurpatie die op 14 juli 2025 was vastgesteld. Bij die gelegenheid werd opnieuw duidelijk dat verzoeker niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte.

1.7. De gemachtigde van de minister trof op 17 juni 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Geraardsbergen / Lierde op 16.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: **N.(...) N.(...)**

voornaam: **C.(...) G.(...)**

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: **Kameroen**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2026.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of

dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam naar België in 2013 op legale wijze, er werd hem op 07.05.2014 een A kaart afgeleverd die meermaals verlengd werd. Op 06.04.2021 werd zijn verblijf beëindigd door middel van een bijlage 33bis. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 29.04.2021.

Betrokkene diende op 12.07.2021 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op datum evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.09.2022.

Tot slot diende betrokkene op 09.10.2025 een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) nam op 31.10.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 09.11.2025 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 20.11.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn om te studeren, en wegens zijn seksuele geaardheid. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 09.10.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat er nog een procedure zou lopen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit de reden is dat betrokkene België nog niet verlaten heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het herkomstland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Vervolgens verklaart betrokkene een probleem aan zijn geslachtsdeel te hebben, dat hij na zijn vasthouding in het gesloten centrum de bedoeling had om zich te laten opereren maar dat dat tot op heden nog niet gelukt is. Hij verklaart ook ademhalingsproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Tot slot verklaart betrokkene geen kinderen maar wel een liefdevolle relatie te hebben met zijn vriendin. Betrokkene opende op datum een huwelijksdossier bij de stad Charleroi met zijn huidige partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar land van herkomst. Bovendien werd er nooit verder gevolg aan dit dossier gegeven. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zijn oudere zus en schoonbroer zijn eveneens woonachtig in België. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen of meerderjarige broers en zussen. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het EHRM eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Met als gevolg dat er geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- 2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: volgens het administratief verslag dd. 14.07.2026 opgesteld door PZ Zennevallei maakt betrokkene gebruik van een identiteit die hem niet toebehoort met name: T.(...) T.(...) Y.(...) °(...) van Kameroense nationaliteit om maar liefst anderhalf jaar werkzaam te zijn .

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15.07.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2026. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 12.07.2021 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op datum evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.09.2022.

Vervolgens diende betrokkene op 09.10.2025 een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) nam op 31.10.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 09.11.2025 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 20.11.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat er nog een procedure zou lopen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit de reden is dat betrokkene België nog niet verlaten heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart een probleem aan zijn geslachtsdeel te hebben, dat hij na zijn vasthouding in het gesloten centrum de bedoeling had om zich te laten opereren maar dat dat tot op heden nog niet gelukt is. Hij verklaart ook ademhalingsproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: volgens het administratief verslag dd. 14.07.2026 opgesteld door PZ Zennevallei maakt betrokkene gebruik van een identiteit die hem niet toebehoort met name: T.(...) T.(...) Y.(...) °(...) van Kameroense nationaliteit om maar liefst anderhalf jaar werkzaam te zijn .

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15.07.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2026. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 12.07.2021 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op datum evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.09.2022.

Vervolgens diende betrokkene op 09.10.2025 een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) nam op 31.10.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 09.11.2025 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 20.11.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.07.2025

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Kameroen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. C.(...), Administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie Geraardsbergen / Lierde, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 17.06.2026

Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:

(...)

Brussel, 16.06.2026

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Uit de middelen van zijn verzoekschrift van 22 juni 2026 blijkt dat verzoeker in wezen de nietigverklaring nastreeft van de beslissing van 16 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) die hem op 17 juni 2026 ter kennis werd gebracht.

De Raad beschouwt het verzoekschrift bijgevolg op grond van een welwillende lezing als een “vordering tot nietigverklaring” zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet, met bijkomende vermelding van “de toepassing van de urgente procedure bedoeld in artikel 2.28, §1”, zoals bepaald in artikel 2.16, §5, 2° van de RvV-wet.

2.2. De bestreden beslissing maakt een “verwijderingsbesluit” uit in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet waardoor het beroep thans volgens de zogeheten ‘urgente procedure’ wordt afgehandeld. Uit artikel 2.31, §5 van de RvV-wet blijkt dat van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit een automatisch schorsende werking uitgaat (artikel 2.31, §5 van de RvV-wet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het

zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"- Bref rappel des règles et principes juridiques pertinents au regard du moyen visé

Il est acquis que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision, et qu'elle doit être adéquate.

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 prévoit que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision, et qu'elle doit être adéquate.

L'obligation de contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification : d'une part, l'existence, au sein de l'instrumentum de l'acte, d'une motivation mentionnant le fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de fait pris en compte ; d'autre part, la vérification de ce que l'administration a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis, sur la base de motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler.

Il a en ce sens été décidé que le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, 2 juin 2003, n° 120.101 ; CE, 5 avril 2002, n° 105.385).

- Application au cas d'espèce

Attendu qu'en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant repose, dans son examen de la vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, sur une constatation matériellement erronée ; que la décision attaquée affirme en effet qu'aucun suivi n'aurait jamais été donné au dossier de mariage ouvert le 18 août 2021 par le requérant auprès de la ville de Charleroi ;

Attendu que or, il ressort du procès-verbal d'audition du requérant du 16 juin 2026 — dont la décision attaquée indique elle-même expressément avoir tenu compte — que le conseil du requérant a précisé que celui-ci envisage désormais sérieusement de cohabiter avec sa compagne ou de l'épouser, et que les documents nécessaires à cette fin ont été demandés auprès de leur pays d'origine respectif ; que la partie défenderesse a donc statué sur la base d'un fait matériellement inexact, en violation de son obligation de prendre en considération tous les éléments de la cause au moment où elle statue ;

Attendu que dans son arrêt Yoh-Ekale, la Cour européenne des droits de l'homme a condamné l'État belge notamment en raison du fait que les autorités belges ont fait l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, 10486/10, arrêt du 20 décembre 2011) ;

Attendu que de jurisprudence constante, l'autorité administrative doit pouvoir démontrer qu'elle a tenu compte, lors de sa prise de décision, des données concrètes avancées en soutien des motifs qu'elle a énoncés dans sa motivation formelle (C.E., n° 134.550, 6 septembre 2004, Beddegenoodts e.a.) ;

Attendu qu'en l'espèce, la partie défenderesse a manqué à ses obligations de motivation formelle, de soin et de minutie, en se fondant sur une affirmation contredite par les pièces de son propre dossier administratif ; qu'il n'est pas demandé au Conseil de substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse, mais de constater la non-prise en considération adéquate d'un élément déterminant du dossier ;

Attendu que la motivation de la décision attaquée relative à l'absence de risque au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme se limite, en outre, à un renvoi pur et simple aux décisions du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides du 31 octobre 2025 et du Conseil du contentieux des étrangers du 20 novembre 2025, sans le moindre examen autonome ; que ce renvoi est d'autant plus problématique que la décision du CGRA a fait l'objet, le 5 novembre 2025, d'un recours en réformation soulevant notamment la violation de l'article 57/5quater de la loi du 15 décembre 1980, faute pour le requérant d'avoir pu formuler des observations sur la note de son entretien personnel avant que la décision ne soit prise ; que la partie défenderesse ne pouvait, sans procéder à son propre examen, tenir pour définitivement acquise une appréciation de crédibilité dont la régularité même est contestée, ce point étant développé plus avant dans le cadre du troisième moyen ;

Attendu que que ce faisant, ce moyen s'avère fondé ;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, §3, "2°, 4°, 5° en 8°" van de vreemdelingenwet. Hij formuleert zijn grief als volgt:

"Attendu que la décision d'éloignement avec maintien prise à l'encontre du requérant invoque plusieurs fondements prévus à l'article 74/14, § 3, de la loi du 15 décembre 1980, à savoir les points 2°, 4°, 5° et 8°, sans que la partie adverse n'ait procédé à une évaluation individualisée et circonstanciée, actuelle, de la situation du requérant ;

Attendu que concernant le point 2°, il est reproché au requérant d'avoir utilisé, dans le cadre d'une activité professionnelle exercée entre 2023 et 2025, les documents d'identité d'un tiers ; que ce fait, à le supposer établi, fait actuellement l'objet d'une instruction pénale en cours, dans le cadre de laquelle le requérant n'a, à ce stade, été reconnu coupable par aucune juridiction, et bénéficie partant de la présomption d'innocence ; que ce fait, antérieur de près d'un an à la décision attaquée, ne saurait à lui seul établir une intention actuelle

de fraude migratoire ou un refus de coopérer avec les autorités, l'usage de documents d'un tiers à des fins d'emploi ne révélant, en soi, aucune volonté de se soustraire à une mesure d'éloignement ; que le requérant a d'ailleurs, depuis lors, pleinement coopéré avec les autorités policières et judiciaires, comme l'illustre sa présentation volontaire à l'audition du 16 juin 2026 ;

Attendu que concernant le point 4°, il est reproché au requérant de n'avoir pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire qui lui avait été notifié le 15 juillet 2025 ; que cette motivation procède toutefois d'une contradiction manifeste : le requérant a été placé, dès le lendemain de cette notification, en détention administrative par les autorités belges elles-mêmes, et y est demeuré sans interruption du 16 juillet 2025 au 9 avril 2026 ; qu'il lui était matériellement impossible, durant toute cette période, de quitter volontairement le territoire, puisqu'il se trouvait précisément retenu par l'État belge à cette fin ; que l'on ne saurait dès lors lui reprocher une absence de coopération qui résulte de la seule action de l'autorité elle-même ;

Attendu que concernant le point 5°, qu'il est exact que le requérant fait l'objet d'une interdiction d'entrée de deux ans ; que toutefois, cette interdiction a été prononcée concomitamment à la dernière décision d'éloignement contestée, ce qui ne permet pas de la considérer comme un fondement autonome justifiant une nouvelle mesure de maintien ; que de plus, aucune motivation circonstanciée ne vient étayer cette interdiction au regard des principes de proportionnalité, d'individualisation et de subsidiarité consacrés tant par la directive 2008/115/CE que par la jurisprudence de la CJUE et de la CEDH ;

Attendu que concernant le point 8°, il est reproché au requérant d'avoir introduit plusieurs demandes de séjour et de protection internationale ayant donné lieu à des décisions négatives ; que le seul fait d'avoir vu ces demandes rejetées ne saurait suffire à établir une intention frauduleuse ou dilatoire, dès lors qu'aucun élément du dossier ne révèle que ces démarches auraient été dépourvues de tout fondement sérieux ; que la Cour de justice de l'Union européenne, dans l'arrêt K.A. e.a. du 8 mai 2018 (C-82/16), rappelle que toute décision portant atteinte au droit de séjour doit faire l'objet d'une évaluation individualisée au cas par cas, ce qui n'apparaît pas avoir été le cas en l'espèce ;

Attendu que en tout état de cause, le risque de fuite allégué n'est pas avéré ; que le requérant réside à la même adresse depuis son arrivée en Belgique, qu'il s'est présenté spontanément, sans la moindre contrainte, à la convocation policière du 16 juin 2026, et qu'il a ainsi démontré une volonté constante de coopération ; que selon la jurisprudence de la CJUE (Al Chodor, C-528/15, 15 mars 2017), l'existence d'un risque de fuite doit être évaluée concrètement, individuellement et sur la base d'indices objectifs et vérifiables, ce qui n'est pas le cas en l'espèce ;

Attendu que la chronologie même de la rétention administrative du requérant accrédite cette absence d'examen actuel et circonstancié : entendu de 11 heures 20 à 14 heures le 16 juin 2026 sans la moindre difficulté d'identification — celle-ci n'ayant jamais fait l'objet du moindre doute, le requérant ayant déjà séjourné plusieurs mois en centre fermé sous cette même identité —, le requérant n'a fait l'objet de la décision formelle de maintien que plus de vingt-quatre heures plus tard ; que ce délai, au cours duquel le requérant est demeuré sous la seule contrainte d'un contrôle d'identité, révèle que la partie défenderesse ne disposait, au moment où elle a placé le requérant sous contrainte, d'aucun élément nouveau justifiant une mesure urgente, mais a mobilisé le temps nécessaire à la rédaction d'un acte dont les motifs, on l'a vu, reposent essentiellement sur des éléments anciens ;

Attendu que dans tous les cas, la motivation de la décision litigieuse reste manifestement stéréotypée et ne tient pas compte de la situation personnelle actuelle du requérant ni de son comportement récent, méconnaissant ainsi les principes posés par la jurisprudence européenne selon lesquels toute mesure privative de liberté doit être strictement nécessaire, proportionnée, et fondée sur une analyse individualisée (CEDH, Khlaifia et autres c. Italie, 15 décembre 2016, n° 16483/12 ; CJUE, Al Chodor, précité) ;

Attendu que ce faisant, ce moyen s'avère fondé ;"

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"Attendu que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ; que le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés aux articles 3 et 8 de la CEDH, soient pris en compte ;

a) Sur la vie familiale et privée (article 8 de la CEDH)

Attendu que la décision attaquée reconnaît elle-même que le requérant entretient une relation avec sa compagne, de nationalité belge, ainsi qu'une vie commune avec sa sœur aînée et son beau-frère ; qu'elle écarte toutefois la protection de l'article 8 de la CEDH à l'égard de cette dernière relation en se fondant sur l'arrêt Ezzouhdi c. France (CEDH, 13 février 2001), selon lequel les relations entre adultes ne bénéficient de la protection de l'article 8 que si elles s'accompagnent d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux, et en affirmant que le requérant ne démontrerait pas de tels éléments ;

Attendu que or, il ressort du procès-verbal d'audition du 16 juin 2026 — dont la décision attaquée précise expressément avoir tenu compte — que le requérant a déclaré sans détour ne disposer d'aucun revenu propre et dépendre intégralement de sa sœur aînée pour sa subsistance matérielle ; qu'une telle dépendance matérielle totale constitue précisément l'élément supplémentaire de dépendance, distinct du seul lien affectif, qu'exige la jurisprudence Ezzouhdi elle-même ; que la partie défenderesse a dès lors statué sur la base d'une affirmation contredite par les pièces de son propre dossier, sans avoir égard à un élément déterminant porté à sa connaissance ;

Attendu que s'agissant de la relation entretenue avec sa compagne, Madame Kankolongo Mukuna Pamela, il ressort du dossier qu'elle a débuté en 2019, s'est poursuivie en 2020, puis de 2022 à 2025, et a été reprise dès la sortie du centre fermé du requérant le 9 avril 2026 — relation autrement plus ancienne et continue que ne le laisse supposer la décision attaquée, qui n'en tient pourtant pas compte ; que celle-ci se borne à affirmer que l'intéressée pourrait simplement suivre le requérant au Cameroun, sans procéder à aucun examen concret de sa situation personnelle, alors qu'elle réside en Belgique avec sa fille et y est intégrée de longue date ;

Attendu que la décision attaquée affirme par ailleurs que le dossier de mariage ouvert en 2021 n'aurait jamais été suivi, alors qu'il ressort du procès-verbal d'audition du 16 juin 2026 que ce projet est au contraire activement relancé, les documents nécessaires ayant été demandés ;

b) Sur le risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour (article 3 de la CEDH)

Attendu que aux termes de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ; que cette disposition revêt un caractère absolu et non susceptible de dérogation, et que sa violation, fût-elle seulement indirecte par l'effet de l'éloignement d'une personne vers un pays où elle encourrait un risque réel de subir de tels traitements, engage la responsabilité de l'État qui procède à cet éloignement (Cour EDH, Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989) ;

Attendu que le requérant a constamment déclaré être bisexuel, y compris lors de son audition du 16 juin 2026 par la police de Grammont, où il a précisé être notamment venu en Belgique en raison de son orientation sexuelle et avoir entretenu, avant sa relation actuelle, des relations avec des personnes de même sexe, tant au Cameroun qu'en Belgique ; que l'article 347-1 du code pénal camerounais punit d'un emprisonnement de six mois à cinq ans et d'une amende toute personne ayant des rapports sexuels avec une personne de son sexe ; que cette législation est effectivement appliquée, comme en attestent les rapports d'organisations telles que Human Rights Watch, qui documentent des arrestations arbitraires et des actes de violence à l'encontre des personnes LGBT au Cameroun, dans un contexte d'impunité généralisée ; Attendu que la décision attaquée écarte pourtant tout risque au regard de l'article 3 de la CEDH par un seul renvoi aux décisions du CGRA du 31 octobre 2025 et du Conseil du contentieux des étrangers du 20 novembre 2025, lesquelles ont rejeté la demande de protection internationale du requérant pour défaut de crédibilité de son récit ; que cette appréciation de crédibilité fait elle-même l'objet d'un recours en réformation introduit le 5 novembre 2025, dans le cadre duquel le requérant soutient notamment, à titre de vice de procédure substantiel, n'avoir pu formuler d'observations sur la note de son entretien personnel avant que la décision ne soit prise, en violation de l'article 57/5quater de la loi du 15 décembre 1980, et conteste, au fond, que son récit ait été écarté sur la base de critères tels que l'absence de « sentiment de vécu » dans la description de la découverte de son orientation sexuelle ;

Attendu que la Cour de justice de l'Union européenne a pourtant jugé que, dans l'examen de la crédibilité de l'orientation sexuelle alléguée par un demandeur de protection internationale, les autorités compétentes ne peuvent fonder leur appréciation sur des notions stéréotypées relatives aux personnes homosexuelles ou bisexuelles, ni soumettre l'intéressé à des interrogatoires intrusifs sur ses pratiques sexuelles, ni rejeter sa crédibilité au seul motif qu'il n'aurait pas fait état de cette orientation dès la première occasion qui lui était donnée de le faire (CJUE, 2 décembre 2014, A, B et C, C-148/13 à C-150/13) ; que l'exigence d'un récit empreint d'un « sentiment de vécu » quant à la découverte de son orientation s'apparente précisément au type d'appréciation que cette jurisprudence proscriit ;

Attendu que qu'en tout état de cause, et indépendamment de l'issue du recours en réformation pendant devant le Conseil du contentieux des étrangers, la partie défenderesse ne pouvait se dispenser, dans le cadre de l'examen qui lui est propre au titre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, de procéder à sa propre évaluation, rigoureuse et actuelle, du risque encouru par le requérant ; que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que les autorités nationales sont tenues d'examiner d'office tout indice sérieux de risque de traitement contraire à l'article 3, quelle que soit la manière dont la demande de protection a par ailleurs été instruite ou présentée (Cour EDH, F.G. c. Suède, Grande Chambre, 23 mars 2016) ;

Attendu que qu'en se bornant à reproduire la conclusion du CGRA sans le moindre examen autonome, alors que cette conclusion repose sur une appréciation de crédibilité elle-même contestée pour vice de procédure substantiel et critères potentiellement non conformes au droit de l'Union, la partie défenderesse a manqué à son obligation de procéder à un examen rigoureux et individualisé, en violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Attendu que qu'il résulte de l'ensemble de ces éléments que la décision attaquée n'a pas procédé à l'examen rigoureux et individualisé qu'imposent l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 3 et 8 de la

*CEDH, et que la motivation qu'elle développe repose, sur des points déterminants, sur des affirmations contredites par son propre dossier administratif ;
Attendu que ce faisant, ce moyen s'avère également fondé ;"*

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit het rijksregister, kopieën van de identiteitskaarten van zijn zus en schoonbroer, een uittreksel uit het rijksregister dat betrekking heeft op zijn zus, een gezinssamenstelling van het gezin van zijn zus, de uitnodiging voor het verhoor door de lokale recherche te Geraardsbergen van 16 juni 2026 en een afschrift van dit verhoor (Verzoekschrift, bijlagen 2-8).

3.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden verwijderingsbesluit kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. De Raad stelt vast dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 12° en 13° van de vreemdelingenwet vermeldt als juridische grondslagen. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. (...)"

3.7. Verzoeker betwist in zijn eerste middel nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de minister dat hij *"niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie"*, noch de vaststelling dat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2026 (sic)"*. Verzoeker betwist evenmin het gegeven dat zijn verblijf op 6 april 2021 werd beëindigd of het gegeven dat zijn humanitaire regularisatie-aanvraag en zijn verzoek om internationale bescherming werden afgewezen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de beslissing om hem een bevel om het grondgebied af te leveren niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd in feiten en in rechte.

3.8. In zijn tweede middel gaat verzoeker in op de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in toepassing van het door hem geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.9. Verzoeker voert in zijn tweede middel weliswaar de schending aan van artikel 74/14, §3, “2°, 3°, 4°, 5° en 8°” van de vreemdelingenwet, maar doelt hiermee wellicht op de in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet opgenomen criteria om “een risico op onderduiken” vast te stellen, zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Indien een risico op onderduiken wordt vastgesteld, kan immers worden afgezien van het toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. Voormeld artikel 1, §2, 2°, 3°, 4°, 5° en 8° van de vreemdelingenwet bevatten volgende “objectieve criteria”:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

(...)

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

(...)”

3.10. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot “het risico op onderduiken” het volgende gesteld:

“2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: volgens het administratief verslag dd. 14.07.2026 opgesteld door PZ Zennevallei maakt betrokkene gebruik van een identiteit die hem niet toebehoort met name: T(...) T(...) Y(...) °(...) van Kameroense nationaliteit om maar liefst anderhalf jaar werkzaam te zijn .

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15.07.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.07.2026. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 12.07.2021 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op datum evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.09.2022. Vervolgens diende betrokkene op 09.10.2025 een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) nam op 31.10.2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 09.11.2025 tekende betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 20.11.2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde."

3.11. Met betrekking tot de vaststelling dat hij in het kader van een verblijfsprocedure fraude zou hebben gepleegd omdat hij een identiteitskaart had gebruikt die hem niet toebehoorde, die in toepassing van artikel 1, §2, 2° van de vreemdelingenwet een risico op onderduiken kan verantwoorden, beroept verzoeker zich in zijn tweede middel op het vermoeden van onschuld. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

- 1) er loopt enkel een strafonderzoek, maar hij werd voor deze feiten nog niet werd veroordeeld;
- 2) de feiten dateren van bijna een jaar geleden, en
- 3) er blijkt niet dat hij zich zou willen onttrekken aan een verwijderingsmaatregel, hetgeen volgens hem geïllustreerd wordt doordat hij zich vrijwillig aanbood voor zijn verhoor op 16 juni 2026.

3.12. Uit het administratief dossier en de door verzoeker aangeleverde stukken (Verzoekschrift, bijlage 8) blijkt, wat deze strafbare feiten betreft, dat verzoeker op 15 juli 2025 door de politie van Halle werd aangehouden naar aanleiding van aanmatiging van naam bij een arbeidsovereenkomst. Uit het verhoor van 16 juni 2026 blijkt voorts dat verzoeker de feiten van identiteitsfraude toegeeft en inderdaad een tweetal jaar onder de naam T. T. Y. bij C.(...) heeft gewerkt en hiervoor een vergoeding ontving. Het vermoeden van onschuld of het tijdsverloop sinds het plegen van deze feiten belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van deze feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Dergelijke handelwijze laat in weerwil van verzoekers beweringen toe om een risico op onderduiken in de zin van artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet vast te stellen.

3.13. Vervolgens gaat verzoeker in op de overweging uit de beslissing dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan de verwijderingsmaatregel die hem op 15 juli 2025 werd betekend. Verzoeker beweert dat hij in de materiële onmogelijkheid verkeerde om hieraan gevolg te geven omdat hij administratief werd aangehouden met het oog op zijn verwijdering.

De Raad stipt aan dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat hij vanuit het gesloten centrum de nodige stappen zou hebben gezet, eventueel met de bijstand van zijn advocaat, om een vrijwillige terugkeer te bewerkstelligen. Ook na zijn vrijstelling in april 2026 heeft verzoeker geen aanstalten gemaakt om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De gemachtigde van de minister kon uit het gegeven dat verzoeker nooit eerder gevolg had gegeven aan een terugkeerverplichting, hoewel die reeds jaren op hem rust, afleiden dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het huidige terugkeerbesluit.

3.14. Het staat niet ter discussie dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 2 jaar, dat hem op 15 juli 2025 werd betekend. Verzoeker meent dat dit niet als een afzonderlijke grond voor zijn administratieve hechtenis mag worden aangewend.

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat hij niet bevoegd is voor de vrijheidsberoving (artikel 71 van de vreemdelingenwet). Ook waar verzoeker in zijn tweede middel meent dat het na afloop van zijn verhoor door de lokale recherche van Geraardsbergen (Verzoekschrift, bijlage 8) meer dan 24 uren duurde vooraleer hij administratief werd aangehouden, is zijn kritiek gericht op de vrijheidsberovende maatregel waaraan hij werd onderworpen en waarvoor de Raad niet bevoegd is. plaatsvond zonder verder onderzoek. Daarnaast kan verzoeker onderhavige vordering niet aanwenden om kritiek te uiten op het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 juli 2025 aangezien hiertegen geen rechtsmiddel meer openstaat en dit thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

3.15. Verzoeker slaagt er vervolgens niet in om de vaststelling te weerleggen dat hij sinds de beëindiging van zijn verblijf als student reeds een regularisatie-aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet én een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend die beide werden afgewezen. In weerwil van verzoekers beweringen wordt hem geen frauduleuze intentie verweten, maar kan op basis van de indiening

van verschillende verblijfsaanvragen, die telkens tot negatieve beslissingen aanleiding gaven, een risico op onderduiken worden vastgesteld conform artikel 1, §2, 8° van de vreemdelingenwet.

3.16. Verzoekers bewering, dat het risico op onderduiken niet deugdelijk werd onderbouwd, kan dus niet worden bijgetreden. Het enkele feit dat hij al jaren op hetzelfde adres verblijft en zich spontaan heeft aangemeld voor het verhoor op 16 juni 2026 betekent niet dat geen 'risico op onderduiken' zou bestaan. Op basis van het geheel van de vaststellingen, die corresponderen met de criteria uit de vreemdelingenwet, kon wel degelijk een dergelijk risico worden vastgesteld, dat op zijn beurt in toepassing van artikel 74/17, §3 van de vreemdelingenwet toeliet af te zien van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker levert vervolgens kritiek op het verloop van zijn administratieve aanhouding waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.17. In zijn eerste en in zijn derde middel betoogt verzoeker dat de beoordeling in de bestreden beslissing van zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM op onjuiste feitelijke vaststellingen berust, wat het vervolg betreft van de huwelijksaangifte die in 2021 in Charleroi werd opgestart.

Daarnaast meent verzoeker dat in de beslissing met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM louter wordt verwezen naar de beslissingen van de asielinstanties.

In wezen komt de kritiek van verzoeker erop neer dat volgens hem bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.18. Wat zijn recht op gezinsleven betreft, stelt verzoeker dat hij wel degelijk met zijn partner wenst samen te wonen of te huwen, zoals hij heeft uitgelegd tijdens zijn verhoor van 16 juni 2026. In zijn derde middel zet verzoeker uiteen dat hij naast zijn relatie ook samenleeft met zijn zus en zijn schoonbroer en dat hij van hen afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, hetgeen volgens hem ook een familieleven betreft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij tracht zijn beweringen te staven met enkele stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-6).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig privé- en/of familieleven heeft. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het

nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker baseert zich enerzijds op de relatie met zijn partner. Op een aantal blote beweringen na werd echter geen enkel concreet bewijs aangeleverd dat verzoeker daadwerkelijk een beschermenswaardige partnerrelatie onderhoudt met zijn 'vriendin' K. M. P. uit Charleroi. Uit verzoekers verklaringen tijdens het verhoor van 16 juni 2026 blijkt dat er geen effectieve samenwoning is, dat hij de 'relatie' op 9 april 2026, na zijn verblijf in het gesloten centrum, terug heeft 'opgestart' en dat hij zelfs huwelijksintenties heeft. Verzoeker diende zich echter bewust te zijn van het precaire karakter van zijn gezinsleven omdat hij zijn relatie opnieuw opstartte toen hij reeds het voorwerp was van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod. Er wordt geen enkel concreet bewijs aangeleverd van een effectief beleefde amoureuze relatie en er is geen huwelijksaangifte of verklaring van wettelijke samenwoning voorhanden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de beoordeling van zijn voorgehouden amoureuze relatie op onjuiste feitelijke gronden zou berusten of dat de beslissing op dit punt een motiveringsgebrek zou vertonen.

Daarnaast benadrukt de aanwezige advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat het familieleven met zijn zus en schoonbroer, bij wie hij inwoonde, beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In zijn derde middel betoogt verzoeker dat hij integraal afhankelijk is van zijn zus, maar er ligt geen enkel concreet begin van bewijs voor van een eventuele bijzondere afhankelijkheidsband met zijn zus en diens partner. Het gegeven dat verzoeker uit praktische overwegingen bij haar inwoont, volstaat niet. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat de relatie tussen (meerderjarige) broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (*"other than normal emotional ties"*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het recht op gezinsleven van verzoeker het volgende gesteld:

"(...) Tot slot verklaart betrokkene geen kinderen maar wel een liefdevolle relatie te hebben met zijn vriendin. Betrokkene opende op datum een huwelijksdossier bij de stad Charleroi met zijn huidige partner. De partner van betrokkene heeft de Belgische nationaliteit. Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar land van herkomst. Bovendien werd er nooit verder gevolg aan dit dossier gegeven. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zijn oudere zus en schoonbroer zijn eveneens woonachtig in België. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen of meerderjarige broers en zussen. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het EHRM eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Met als gevolg dat er geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van het recht op gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij toont evenmin aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens over beschermenswaardige 'gezins-' of 'familiebanden' zou hebben genegen.

3.19. Wat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling betreft in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van terugleiding naar zijn land van herkomst, wijst verzoeker op zijn verklaringen over zijn biseksuele gerichtheid en de homoseksuele relaties die hij zou hebben gehad, zowel in Kameroen als in België.

De Raad merkt op dat verzoeker onderhavige procedure niet kan aanwenden om de beslissing van de commissaris-generaal van 31 oktober 2025 opnieuw ter discussie te stellen. Het arrest van de Raad van 20 november 2025, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, is bekleed met het gezag van gewijsde en kan dus niet opnieuw ter discussie worden gesteld. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat er geen voorziening in cassatie werd ingeleid tegen voormeld arrest waarin werd geoordeeld dat de voorgehouden (bi-)seksuele gerichtheid van verzoeker ongelooftwaardig werd geacht:

"4.4.3. Quant à la mise en cause des relations homosexuelles du requérant, la partie requérante explique l'absence de preuve par la perte de son téléphone par le requérant et par le fait que ces relations étaient vécues en cachette. Elle estime par ailleurs que le requérant a fourni un récit suffisamment détaillé de ses diverses relations homosexuelles et ajoute que le manque de détails sur la vie privée de ses partenaires est également cohérent avec la culture de la discrétion. Elle en conclut que le défaut de preuve ne peut suffire à lui seul à écarter un récit, surtout lorsque la clandestinité est la condition sine qua non de l'existence de ces relations.

Pour sa part, le Conseil ne peut pas concevoir que le requérant ne dispose pas du moindre commencement de preuve des diverses relations homosexuelles qu'il dit avoir entretenues alors qu'il se dit bisexuel depuis plus de quinze ans et qu'il dit avoir entretenu plusieurs relations homosexuelles tant au Cameroun qu'en Belgique où il vit depuis plus de douze ans et où la requête dit elle-même que le requérant y vit librement sa bisexualité.

Par ailleurs, le Conseil ne partage pas l'appréciation, non autrement étayée, de la partie requérante selon laquelle le requérant aurait fourni un récit suffisamment détaillé de ses diverses relations homosexuelles. Au contraire, à l'instar de la partie défenderesse, le Conseil relève que le requérant n'est pas parvenu à convaincre de la réalité des relations qu'il dit avoir entretenues avec des hommes, ses déclarations à cet égard étant entachées de nombreuses imprécisions et d'un manque criant de tout sentiment de vécu.

...

« 4.4.6. Dès lors que l'orientation sexuelle du requérant n'est pas jugée crédible, la crainte que celui-ci invoque à l'égard de son oncle J., chez qui il serait contraint de retourner vivre et qui pourrait l'empoisonner ou le persécuter d'une autre manière s'il venait à découvrir que le requérant est bisexuel, apparaît non fondée. Il en va de même de la crainte que le requérant invoque pour le même motif à l'égard de la société camerounaise en général.

De même, les arguments ou développements de la requête qui mettent en avant la situation des personnes LGBT au Cameroun, le fait que le requérant serait contraint de vivre caché ou de dissimuler son orientation sexuelle en violation de l'article 8 de la CEDH et qui invoque l'absence de protection des autorités, manquent de toute pertinence, le requérant n'étant pas parvenu à convaincre qu'il est réellement bisexuel."

In zoverre verzoeker meent dat in de beslissing louter verwezen wordt naar de asielprocedure wat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt namelijk niet enkel verwezen naar het onderzoek door het CGVS en de Raad van zijn verzoek om internationale bescherming, maar tevens naar een medische problematiek: *"Vervolgens verklaart betrokkene een probleem aan zijn geslachtsdeel te hebben, dat hij na zijn vasthouding in het gesloten centrum de bedoeling had om zich te laten opereren maar dat tot op heden nog niet gelukt is. Hij verklaart ook ademhalingsproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."*

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beklaagt over een gebrekkig onderzoek, maar zelf thans geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn voorgehouden biseksuele gerichtheid of op eventuele (medische) obstakels die een terugkeer naar Kameroen in de weg zouden staan.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 74/13 en/ of 74/14, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijk en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Verzoeker heeft ook geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN